

Den helige Benedictus dag, Mariavall den 14 juli 2012

Predikan av Biskop Anders Arborelius ocd

Predikan är nedskrivnen efter bandinspelning

Kära bröder och systrar. Gång på gång påminns vi om vår värdighet som kristna, att vi är kallade att lovprisa Gud och hela tiden leva i bön. Ja, Gud förväntar sig att vi ögonblick för ögonblick besvarar hans kärlek i bön och tacksägelse. Människan har fått en liturgisk grundkallelse. Ja, människan är en *homo liturgicus*. Genom dopet blir detta tydligt, när vi blir den levande Gudens tempel, när vi inom oss får bära den allraheligaste Treenigheten och leva i tillbedjan av den.

Men har vi tagit emot denna värdighet? Är det vår stora glädje att vi verkligen får leva i ständig bön, lovsång och tacksägelse. Ni tycker kanske att det låter jobbigt. Om vi har semester skall vi då hela tiden be böner? I ett kontemplativt kloster ber man inte böner hela tiden utan man lever i bön. Ett kontemplativt kloster som detta vill hjälpa oss alla att bli medvetna om att vi är ett heligt tempel till Guds ära och att vi hela tiden kan ansluta oss till den bön som finns inom oss, eftersom Sonen ständigt lever i bön till Fadern i oss.

När det går upp för oss att detta inte är något fjärran, långt borta utan att vi inom oss bär detta levande källflöde, att Treenighetens liv pulserar inom oss, då förändras tillvaron. Då blir livet något helt annat. Därför behöver vi alla ibland byta miljö och komma till en sådan här plats för att få påminnelse och påfyllnad för vårt liv ute i världen.

Vi alla döpta är den levande Gudens tempel, där det ständigt råder ett lovsångsklimat. Även då vi inte riktigt tänker på det eller är medvetna om det, så fortsätter detta liv att verka inom oss. Därför är det något av en befrielse och glädje, när det går upp för oss att vi helt oförtjänt har blivit delaktiga av detta mysterium. Det kan också mer och mer genomsyra vårt alldagliga liv, vårt arbete.

”*Ora et labora*”, säger den helige Benedictus och det är något av ett rättesnöre för alla döpta att be och arbeta. Också arbetet av vilket slag det vara må - också en pensionär har lite eller ibland mycket att göra – ja, allt det vi gör, gör vi i sista hand till Guds ära för att förhålliga honom, för att han skall bli älskad och prisad och för att han skall kunna frälsa sitt folk. Vi är mycket viktiga i Guds ögon. Vi har fått en oerhörd värdighet, men vi måste också ta emot den och axla den. Vi måste se det som vår största glädje att vi får ansluta oss till den lovsång, den tacksägelse och den tillbedjan som redan finns inom oss.

När det går upp för oss att lovsången i första hand är gåva och nåd och inte bara ansträngning och prestation förändras något, för vi lever i ett klimat där det viktigaste är att göra, prestera, åstadkomma och att uppnå resultat och effektivitet. Men i det kristna livet är det viktigaste att först ta emot, att låta sig älskas, att låta sig formas av den nåd vi har tagit emot. Då blir också vårt sätt att handla, att arbeta förvandlat. Då lyser det igenom något av den kärlek och den nåd som Gud överöser oss med. Därför behöver vi alla gång på gång bli påmind om vår värdighet som döpta, som Guds heliga folk som ögonblick för ögonblick ger honom den lovsång, tacksägelse och tillbedjan som tillkommer honom och som i första hand är en nåd och inte en ansträngning, en pålagd uppgift. Det kan vara lite svårt att smälta eftersom vi är så vana vid att vi måste göra allt. Det är lättare för oss att vara Marta än Maria. Men både Marta och Maria måste gå samman. Också i ett kloster finns det några som kanske mer har Martas kallelse än Marias. Men alla har vi på ett eller annat sätt del i bägge dessa uppgifter.

Utifrån den nåd vi har fått, den värdighet vi har givits är vi kallade att förvandla jordens ansikte, så att den mer och mer kan återspegla Guds eviga härlighet. Det tycker vi också låter svårt och jobbigt. Men egentligen är det bara att upptäcka skapelsens skönhet. Allt skapat är skapat för att förhärliga Gud, för att återspegla något av hans osynliga härlighet. Vi lever i lovsångens universum, där allt som finns till är till för att förhärliga Gud. Men vi som de enda medvetna varelserna skall ge röst åt lovsången. Vi skall vara den spjutspets i universum som medvetet, helhjärtat och frivilligt förhärligar Gud. Vi får hjälp av skapelsen. Ni tappra som har gått genom skogen i dag kan säkert intyga det.

Lyckligtvis höll den helige Benedict sitt skyddande paraply över er och vi får hoppas att han också gör det efter mässan. Allt i skapelsen har som sitt yttersta mål att förhärliga och upphöja den som har skapat den så underbart. Vi människor måste då hitta vår uppgift, vår kallelse i detta universum. Redan i dopet har vi fått grundkallelsen att leva i lovsång, tillbedjan och tacksägelse.

När vi riktigt har blivit impregnerade med lovsång, kan vi också i vårt arbete återspegla något av den. Då märker våra icke-troende vänner eller vedersakare att det arbete vi gör, är inte bara till för att tjäna pengar eller göra en mer eller mindre viktig samhällsviktig insats utan det har en djupdimension, att låta Guds härlighet stråla fram och låta människor beröras av den. Det är inte alltid med ord vi kan uttrycka det, men vi kan uttrycka det med hela vårt väsen.

Därför måste vi alla bli mer och mer medvetna om att vårt arbete, för att få sin fulltoniga klang, måste befruktas av bönsens anda. Också det är något vi kan lära oss under vår snabbvisit här i Mariavalls kloster, att allt arbete är en del av vår uppgift att i Guds anda bygga upp världen till ett lovsångens tempel. Låt oss därför i dag glädja oss över att vi får vara här, att vi får återupptäcka vår kallelse att leva i ständig bön och sedan omsätta den i vardagens arbete.

I kollektbönen i dag hörde vi att den helige Benedict har fostrat många till att tjäna Gud i bot och bön. Ordet bot kanske ni inte tycker så mycket om. Men allt arbete, all möda, allt det vi gör har en karaktär av botgöring. Därför är det viktigt för oss att också ta på oss det mödosamma, det tunga och svåra. Evangeliet i dag talar om att, om vi vill vara trogna Kristus, är det något vi måste göra avkall på, något vi måste lämna, försaka, förneka. Den delen av vår tillvaro, det vi kan kalla askes, självförnekelse kan ingen av oss undgå, men att göra det i glädje, att göra det för Guds ära kan förvandla hela vår tillvaro.

Någon har sagt att något av det viktigaste i Europa av i dag är att hitta en ny askes, ett sätt att leva ett enklare, mer okomplicerat liv som skulle kunna rädda Europa ur dess kris, både dess finansiella och andliga kris. Men så länge vi i Europa ser oss mer som konsumenter än som tillbedjare kan det vara mycket svårt att hitta en väg tillbaka till evangeliets intighet. Men i dag ber vi om den helige Benedictus hjälp och förbön, så att vi som är här i dag kan förverkliga något av kallelsen att tjäna Gud i bot och bön, i arbete och i tillbedjan och upptäcka tillvarons enhet, att allt vad vi är och gör är till för att förhärliga och lovsjunga Gud: Då får vårt liv i minsta lilla detalj en djupdimension, en skönhet. Allt blir präglad av det som skall vara den himmelska existensens centrum: lovsången, tacksägelse och tillbedjan. I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen.